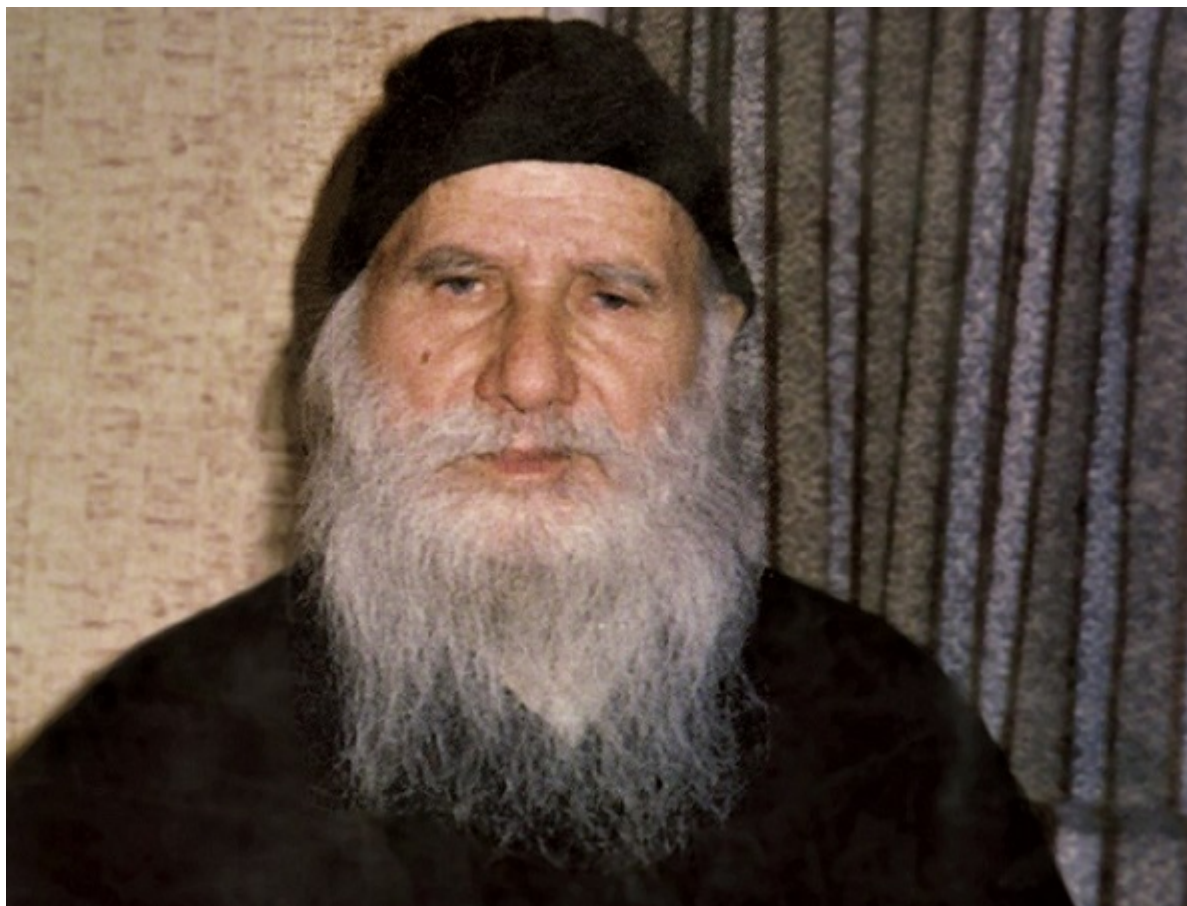

2 Αυγούστου 2020

Όσιος Πορφύριος: Ο Χριστός φανερώνεται μέσα στην ενότητα την μεταξύ μας και στην αγάπη Του, την Εκκλησία!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Όσιος Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης (1906-1991).

Κεφαλή της Εκκλησίας είναι ο Χριστός και σώμα εμείς οι άνθρωποι, οι χριστιανοί. Λέει ο Απόστολος Παύλος: “Αυτός εστιν η κεφαλή του σώματος, της Εκκλησίας”. Η Εκκλησία και ο Χριστός είναι ένα.

Το σώμα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς την κεφαλή του. Το σώμα της Εκκλησίας τρέφεται, αγιάζεται, ζει με τον Χριστό. Αυτός είναι ο Κύριος, ο παντοδύναμος, ο παντογνώστης, ο πανταχού παρών και τα πάντα πληρών, ο στηριγμός μας, ο φίλος μας, ο αδελφός μας.

Ο στύλος και το εδραίωμα της Εκκλησίας. Αυτός είναι το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος, η βάση, το παν. Χωρίς Χριστό, Εκκλησία δεν υπάρχει.

Νυμφίος, ο Χριστός.
Νύμφη, η καθεμία ψυχή.

Ο Χριστός ένωσε το σώμα της Εκκλησίας με τον ουρανό και τη γη. Με τους αγγέλους, τους ανθρώπους και όλα τα δημιουργήματα, με όλη την κτίση του Θεού.
Με τα ζώα και τα πουλιά.

Με κάθε μικρό αγριολούλουδο, με κάθε μικρό έντομο.

Έγινε έτσι η Εκκλησία “πλήρωμα του τα πάντα εν πάσι πληρουμένου”, δηλαδή του Χριστού.

Όλα εν Χριστώ και συν Χριστώ, μέσα και μαζί με τον Χριστό.

Αυτό είναι το μυστήριο της Εκκλησίας.

Ο Χριστός φανερώνεται μέσα στην ενότητα την μεταξύ μας και στην αγάπη Του, την Εκκλησία.

Εκκλησία δεν είμαι μόνος εγώ, αλλά μαζί κι εσείς.

Εκκλησία είμαστε όλοι.

Μέσα στην Εκκλησία όλοι ενσωματώνονται.

Είμαστε όλοι ένα και ο Χριστός κεφαλή.

Ένα σώμα, σώμα Χριστού: “Υμείςδε έστε σώμα Χριστού και μέλη εκ μέρους”.

Είμαστε όλοι ένα, γιατί ο Θεός είναι Πατέρας μας κι είναι παντού.

Όταν το ζήσουμε αυτό, είμαστε μέσα στην Εκκλησία.

Αυτή είναι η ευχή του Κυρίου μας στην Αρχιερατική Του Προσευχή: “ίνα ώσιν εν”, για όλα τα μέλη της Εκκλησίας.

Ε, αυτό μόνο διά της χάριτος το καταλαβαίνει κανείς.

Ζούμε τη χαρά της ενότητας, της αγάπης.

Και γινόμαστε ένα μ’ όλους.

Δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα!

Το σπουδαίο είναι να μπούμε στην Εκκλησία.

Να ενωθούμε με τους συνανθρώπους μας, με τις χαρές και τις λύπες όλων.

Να τους νιώθουμε δικούς μας, να προσευχόμαστε για όλους, να πονάμε για τη σωτηρία τους.

Να ξεχνάμε τους εαυτούς μας.

Να κάνουμε το παν γι’ αυτούς, όπως ο Χριστός για μας.

Μέσα στην Εκκλησία γινόμαστε ένα με κάθε δυστυχισμένο και πονεμένο κι αμαρτωλό.

Κανείς δεν πρέπει να θέλει να σωθεί μόνος του, χωρίς να σωθούν και οι άλλοι.

Είναι λάθος να προσεύχεται κανείς για τον εαυτό του, για να σωθεί ο ίδιος.

Τους άλλους πρέπει ν’ αγαπάμε και να προσευχόμαστε να μη χαθεί κανείς, να μπουν όλοι στην Εκκλησία.

Αυτό έχει αξία.

Και μ' αυτήν την επιθυμία πρέπει να φεύγει κανείς απ' τον κόσμο, για να πάει στο μοναστήρι ή στην έρημο.

Συνεχίζεται εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=505749>

Από το βιβλίο Γέροντος Πορφυρίου [οσίου Πορφυρίου] Καυσοκαλυβίτου, "Βίος και Λόγοι", έκδοση της Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής, Χανιά 2003.